

Marina CONSTANTINESCU:

*„Vom fi, din nou, cu toții,
la aceeași masă.”*

Festivalul Național de Teatru, București, 2006. Aceasta este adresa la care pare să se fi mutat, trup și suflet, Marina Constantinescu, directorul și selecționarul unic, „mandatat” pe o perioadă de trei ani să transforme FNT într-un proiect coerent și stabil. Chiar dacă, încă de anul trecut, după modelul marilor case – Avignon, Edinburgh sau Wiener Festwochen – Festivalul a renunțat la supranume („I.L. Caragiale”), chiar dacă, în plus, acum este mai lung (4–15 noiembrie) și parcă mai bogat, rămân, evident, foarte multe de adaptat și rezolvat pentru a putea compara această manifestare culturală românească de vârf cu „surorile” sale europene. Și totuși, chiar păstrând o doză bună de luciditate și pragmatism, Marina Constantinescu nu se poate împiedica să viseze. Despre importanța de a fi constant și despre inevitabilele acrocure ale organizării unui festival național teatral, ea ne-a vorbit pe îndelete, intrerupând, pentru câteva clipe, o teribilă cursă contra cronometru.

Andreea Dumitru: *La ediția 2005, prima sub semnătură proprie, considerați că Festivalul „este o șansă de refacere a solidarității de breaslă”. Rămâne valabil acest deziderat?*

Marina Constantinescu: Cred că orice vis merită să fie visat în continuare. Dar Festivalul e mai mult decât un vis. Ceea ce s-a întâmplat anul trecut, *post-factum* – toate scrisorile emoționante și flatante pe care le-am primit de la actori și regizori –, mi-a confirmat că nu am greșit. Chiar dacă pare o utopie, nu pot să nu cred în continuare că breasla are nevoie să se strângă, la modul concret, măcar din când în când, în jurul valorilor. Solidaritatea nu este o vorbă în vânt.

A.D.: *Știți bine că, la noi, orice juriu se poate trezi chiar aprioric contestat. Or, dacă nici măcar cinci oameni nu sunt de ajuns pentru a da un „verdict”, cum își poate asuma unul singur o selecție națională?*

M.C.: Totul este contestat la noi. Nu mă mai interesează de mult reaua intenție. Mă preocupă să înțeleg argumentele și observațiile constructive. Poate că *ab initio*, proiectul meu, gândit pe perioada celor trei ani, cât am acest mandat, nu a fost foarte bine înțeles, probabil că aveam nevoie și de timp ca să-l fac mai clar. Totuși, sunt convinsă că artiștii adevărați au priceput intențiile mele. Proiectul, așadar, are în centru creația regizorală în toată complexitatea ei, care o cuprinde implicit și pe cea actoricească, scenografică, dar și muzica originală de scenă. Cu alte cuvinte, tot ce înseamnă lumea spectacolului. De fapt, nu am făcut decât să mut un accent – de la instituție către creator, pentru că el, creatorul, alimentează activitatea unui teatru, de stat sau particular. Am o listă de regizori care mă interesează și ea este rezultatul studiului pe care l-am făcut asupra celor care lucrează la ora actuală. Evident, m-am oprit la cei mai valoroși, mai solicitați, respectând chiar și modele. Din tot ce au făcut acești regizori într-un interval anume, pe care nu l-am mai ținut chiar atât de strict, deși l-am respectat (voi explica, însă, care sunt excepțiile), am selecționat ceea ce cred că-i reprezintă pe ei, în primul rând, în momentul de față. Am prelungit durata Festivalului, iar în unele cazuri, vor fi prezentate câte două montări ale aceluiași regizor, pentru că mi se pare,

Într-adevăr, o provocare extraordinară să putem vedea tot ce se întâmplă important în teatrul românesc. Evident, nu sunt capodopere toate spectacolele, dar ele aparțin atât regizorilor, cât și teatrelor, trupelor cu care lucrează ei. Din această perspectivă, a directorului de festival, verificarea mea fundamentală a fost din nou, ediția recentă a Festivalului de la Avignon, când mi-am dat seama că și acolo tot despre regizori și nume de creatori este vorba. La Avignon, Franța își prezintă, de fapt, mișcarea teatrală dintr-un anumit interval și, dacă, de exemplu, Lacascade, care acum doi ani strălucea cu *Platonov*, anul ăsta a fost – din punctul meu de vedere, complet gratuit – criticat, acela era spectacolul semnat de Lacascade, nu de Hortense Archambault sau Vincent Baudriller. La noi, însă, s-au făcut confuzii de acest gen...

A.D.: *Să înțeleg că vă interesează mai mult evoluțiile individuale decât un diagnostic al stagiunii?*

M.C.: Nu știu dacă a fost o stagiune mai bună sau mai proastă. Eu constat, în primul rând, o diversificare a tipurilor de spectacol. De pildă, Alexandru Dabija a făcut spectacol după o carte care a însoțit foarte multe generații, *Aventurile lui Habarnam* de Nikolai Nosov, dar nu la teatrul de copii, ci la Odeon. Apoi, sunt registre complet diferite între un spectacol de text, în primul rând, cum este, tot în regia lui Dabija, *Molly Sweeney* de Brian Friel, demonstrând ce înseamnă drumul către simplitate și esență, și *Elizaveta Bam* a lui Tocilescu, un act de mare curaj, care implică și un tip special de cercetare. Sigur că e greu să înțelegi cine e Daniil Harms văzând o montare de asemenea factură și e greu să înțelegi ce e cu acest spectacol dacă nu știi cine e Daniil Harms și nu l-ai citit. Mie mi se pare că ceea ce propune regizorul, plecând de la un text care nu este deloc o glumiță, reprezintă o provocare, inclusiv pentru actori, formidabil puși în valoare (ei cântă *live*, pe scenă, cu muzicieni importanți și instrumentele lor foarte variate). În calitatea de director de festival pe care o am, eu nu fac cronică la spectacole, ci mă străduiesc să urmăresc și pe termen lung ce anume îi preocupă pe regizori. Ei caută, încearcă modalități noi și trebuie să fim atenți la aceste lucruri. Măniuțiu, de exemplu, a făcut *L'oubli*, pe texte de George Banu, într-o altă versiune, mult mai puternică, esențializată, în care autorul-eseist este pus în postura de actor. Iar prezența sa lângă doi extraordinari dansatori – Sylvain Groud și Vava Ștefănescu – mi se pare o formulă foarte interesantă și din punctul de vedere al regizorului, dar și al acestor artiști care dialoghează. Prin urmare, spectacolele sunt foarte variate și e bine să vedem asta. În același timp, pentru mine, la fel de important este faptul că artiști din generații diferite (dar nu neapărat) s-au oprit la același text. Mă interesa, de pildă, foarte mult *Godot*-ul lui Purcărete – lăsat complet în afara nominalizărilor UNITER de anul acesta! – și *Godot*-ul lui Tompa, *Plastilina* lui Massaci – și ea ignorată – și *Plastilina* lui Afrim (e vorba de textul lui Vasili Sigarev, *n.red.*), *Livada* lui Alexa Visarion și *Livada* lui Claudiu Goga. Sunt niște lucruri peste care nu poți să treci așa, întâmplător. De ce s-au oprit regizorii asupra acestor texte? Să fie doar simple coincidențe? Sau ce se repetă, semnifică? Ce mă doare cel mai tare e faptul că oamenii de teatru sunt primii care nu se văd între ei. Asta aș vrea eu să se întâmple, ăsta e visul meu.

A.D.: *Selecția inițială a avut de suferit când ați început să organizați această ediție?*

M.C.: Sunt și neșanse într-un festival. Unele, majore. De pildă, spectacolul lui Purcărete cu *Așteptându-l pe Godot*, de la Teatrul Național „Radu Stanca” din

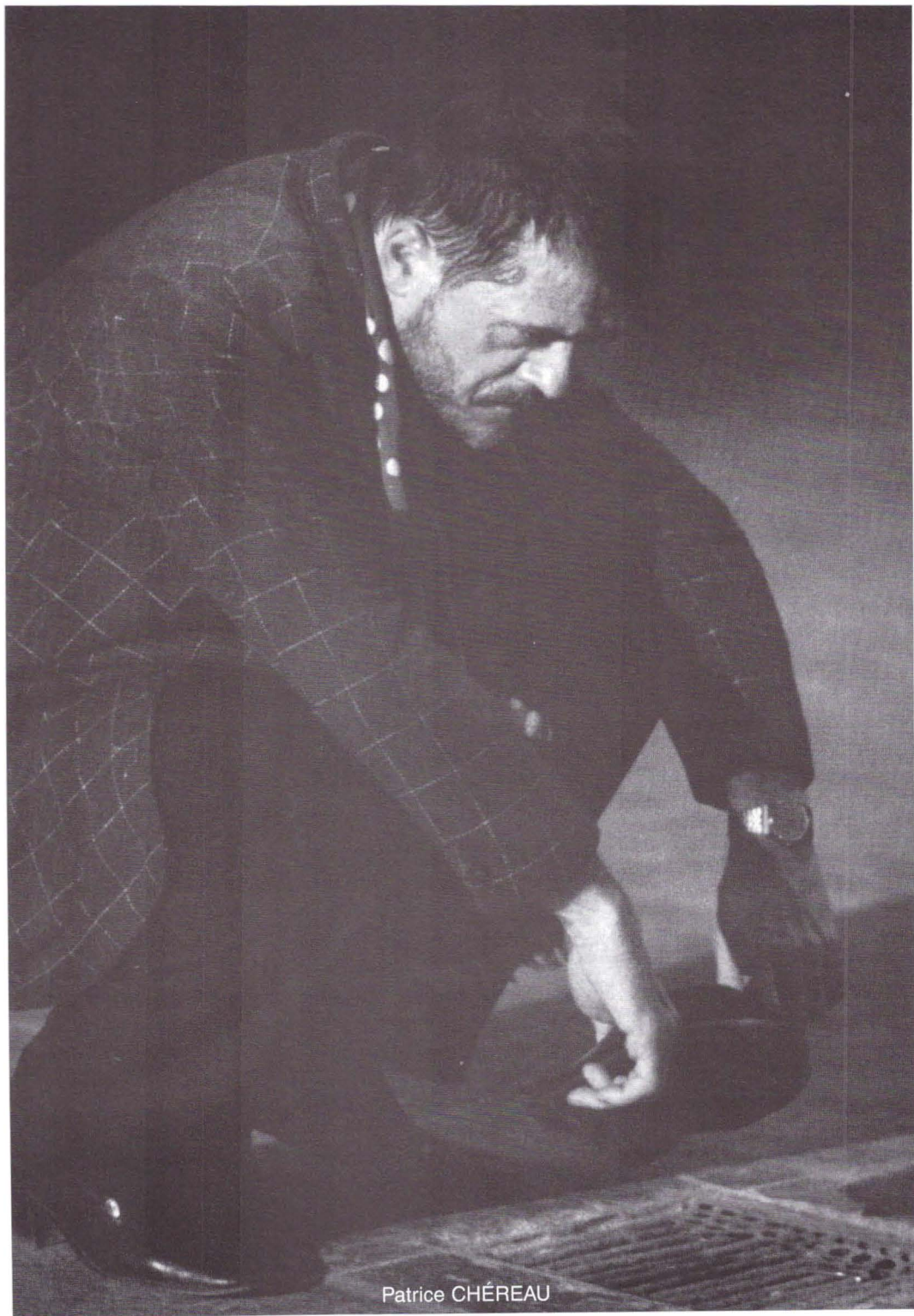
Sibiu. Regret enorm și mă doare că nu l-am în Festival, dar dispariția lui Virgil Flonda, după care mi se pare că trebuie să purtăm cu toții doliu, nu face posibilă, deocamdată, reprezentarea acestui Beckett sentimental... Cine se putea gândi la o altă nenorocire, care va face imposibilă jucarea unui alt spectacol selecționat de mine, *Shoah. Versiunea Primo Levi*, al lui Măniuțiu, care, în varianta sibiană, pune într-o lumină acută și într-o tensiune mult mai dramatică un personaj care conduce niște lumi, acompaniindu-le cu muzica lui. Mă gândesc la Gyuri Vilan, care a murit și el de curând. Nici acest spectacol, pe care eu mizam și din punctul de vedere al regizorului, dar și al investigării unor lumi, nu se va putea juca.

A.D.: *Dincolo de marile absențe, obiective, să spunem, au fost și piedici de natură instituțională?*

M.C.: Deocamdată, nu. Nu mi-am pus problema în acest fel, nici o secundă. Eu am colaborat extraordinar cu unele teatre din țară, cu cele gazdă, din București, de exemplu, iar anul acesta, în semn de respect pentru tot ceea ce au făcut, am început treaba și mai devreme. Am vorbit cu fiecare în parte, acum le trimitem programul ca să nu le afectăm organizarea internă. Festivalul trebuie să fie o sărbătoare a teatrului... De data asta, teatrele-gazde își vor păstra integral încasările din vânzarea билетelor. Trebuie să aduc mulțumirile noastre sincere tuturor tehnicienilor, mașiniștilor, luminiștilor care fac posibil, concret, orice vis al nostru, mai exact, adaptarea și montarea fiecărui spectacol în condiții similare cu cele de la sediu. Încă din vară, regizorii, scenograful și corpul tehnic vin, măsoară, analizează soluțiile cele mai bune pentru ca spectacolul să fie perfect din punct de vedere tehnic, ca să scăpăm de provincialismele cunoscute: „n-a fost bine pentru că nu s-a jucat ca la sediu”. Este o formă de respect pe care ne-o datorăm unii altora și cu toții, publicului. Sunt mii de lucruri care intră într-o țesătură aproape invizibilă, dar de care trebuie să ținem seama cu toții în acest proiect.

A.D.: *E, într-adevăr, necesar ca în Festivalul Național să fie prezentate și spectacole străine?*

M.C.: Cred că participările internaționale, care înseamnă și spectacole, și personalități, au rostul de a ne conecta la ceea ce întâmplă important în lume și în secolul în care trăim, de a introduce un element de comparație absolut vital în tot ce facem, de a ne ține, informațional, la zi. În același timp, cred că Festivalul trebuie să rămână *național* cu orice preț, după cum la Avignon, banii, efortul, munca și tradiția sunt investite, în primul rând, pentru mișcarea teatrală franceză. Restul sunt nuanțe și împodobiri, pe care le-am încercat și eu. Cred că ar fi un act de snobism să-l declarăm internațional. Sunt destule în România. Am mers pe formula „Festivalul Național cu participare internațională”. Anul acesta, ea s-a putut realiza pentru că am început tratative, unele, din ianuarie. Mă interesează să aduc două sau trei spectacole mari, solide, grele, ale unor regizori mari, spectacole care au marcat istoria teatrului. Astfel de invitații au nevoie de timp, mult, și de bani, mulți. Port, de pildă, o corespondență cu Nadj, pentru unul dintre cele mai complexe spectacole ale lui, *Les philosophes*. Programul lor este făcut până în noiembrie 2007! Am reușit, tot așa, după o corespondență asiduă, să invităm Teatrul „Katona József”, poate unul dintre cele mai solide teatre și trupe, cu un spectacol extraordinar, *Ivanov* de Cehov, în regia lui Tamás Ascher. O altă întâlnire importantă va fi cea cu Patrice Chéreau. El are o lectură cu *Marele inchiștor* de Dostoievski, un *one man show* pe care îl plimbă prin toată lumea, iar carisma, experiența și inteligența acestui creator au o amprentă foarte puternică. E foarte emoționant, fără a fi spectaculos, dar teatrul nu înseamnă numai foc de artificii.

Patrice CHÉREAU

A.D.: *Va fi interesant de văzut în ce măsură acest recital va funcționa ca termen de comparație. Mai sunt și alte certitudini în program?*

M.C.: Da, în acest moment pot să anunț participarea lui Lev Dodin, cu Malâi Teatr din Sankt Petersburg cu un spectacol foarte, foarte special al lui, *Cevengur*. Textul, scris pe la 1926, este tulburător. Romanul acesta, dramatizarea lui și felul în care Dodin l-a gândit are un impact teribil asupra spectatorului. Iar pentru cei care au trăit în spațiul totalitarismului, pentru cei care au cunoscut mecanismul sinistru și devastator al comunismului, spectacolul devine memorabil. Actorii sînt extraordinari, de o rigoare formidabilă, cu un tip de emoție în joc, în priviri, în tăceri... o școală de teatru fantastică, unde studiază cu maestrul lor, Lev Dodin, apoi lucrează tot cu el la Malîi Teatr. Relația este extrem de interesantă, de oriunde ai privi-o. Fie dinspre regizor, fie dinspre student-actor, este un teatru-laborator, viu, unde prezența lui Dodin domină și seduce, în același timp. La noi nu există așa ceva. Pentru ca acest spectacol să se poată juca aici, a fost nevoie de ore și ore de studiu, de căutări, de discuții cu Dodin, de discuții între echipa tehnică a Naționalului din București – formidabilă! – și cea a lui Dodin. Montarea și adaptarea au presupus mari eforturi și bunăvoință din partea tuturor.

A.D.: *Ce noutăți mai sunt, dincolo de selecția principală și de invitații străini?*

M.C.: Am mers pe niște module... Va fi, de pildă, un modul de traduceri făcut în colaborare cu Chartreuse de Villeneuve lez Avignon, unde e un spațiu al cercetării de toate tipurile, și Maison Antoine Vitez. Cred că este foarte utilă o discuție despre ce fel de texte, cum și de către cine sunt ele traduse sau comisionate, în spațiul european, dar în principal la noi. Ce nu mi-a ieșit, dar aici e o problemă mult prea complicată, e partea de discuții pe tema traducerilor – obligatorii, din punctul meu de vedere – al operelor complete: Shakespeare, Cehov etc. Regizorii sunt cei dintâi care știu ce nenorocire este că nu s-a mai preocupat nimeni de așa ceva... versiunile existente sunt absolut depășite, limba e în evoluție... Poate la anul vom reuși să organizăm și o asemenea dezbatere. Mizez foarte mult pe un modul pe care l-am făcut în colaborare cu Centrul Național al Dansului, poate mai puțin spectaculos anul acesta, dar foarte necesar. Ei au gândit un program pentru cinci zile, în care specialiștii, dar și iubitorii de dans vor putea vedea cam care sunt ultimele tendințe în domeniu. În fond, dansul este o dimensiune vitală și tot mai prezentă în teatru, de atîția ani. Sunt absolut convinsă că trebuie să fie cu noi într-un festival, așa cum la Avignon, de pildă, anul ăsta, spectacolele de gen au fost în top. Vor fi seri și nopți găzduite de CNDB, am pus la cale un fel de *cinematecă*, cum i-am spus noi, unde se vor putea viziona înregistrări cu mari spectacole, mai noi, mai vechi, dar foarte importante. Sunt oameni de teatru care iubesc enorm dansul, dar nu pot călători ca să vadă marile spectacole și atunci vrem să dăm această șansă, a vizionării unor cicluri de mari creații. Mai este un modul, pe care l-am numit *Indie*, al teatrului independent, experimental, underground. Pentru selecție, am colaborat cu Voicu Rădescu. Va fi o expoziție superbă a lui Helmut Stürmer, la Teatrul Național, cu fotografii prelucrate din spectacolele lui și puse excepțional în valoare, un drum inițiat în lumea scenografiilor sale. Vor fi aduse și câteva păpuși mari, foarte frumoase, din *Faust*-ul lui. Teatrul ACT va găzdui un modul de conferințe susținute de mari nume: Monique Borie va vorbi despre *Teatru și sculptură* – de fapt, toți am fost foarte marcați, la Avignon, de spectacolul lui Nadj, *Paso Doble*, realizat împreună cu ceramistul Barceló, și cred că de-acolo s-a născut și ideea acestei teme pe care doamna Borie este în măsură să o susțină extraordinar. George Banu va avea și

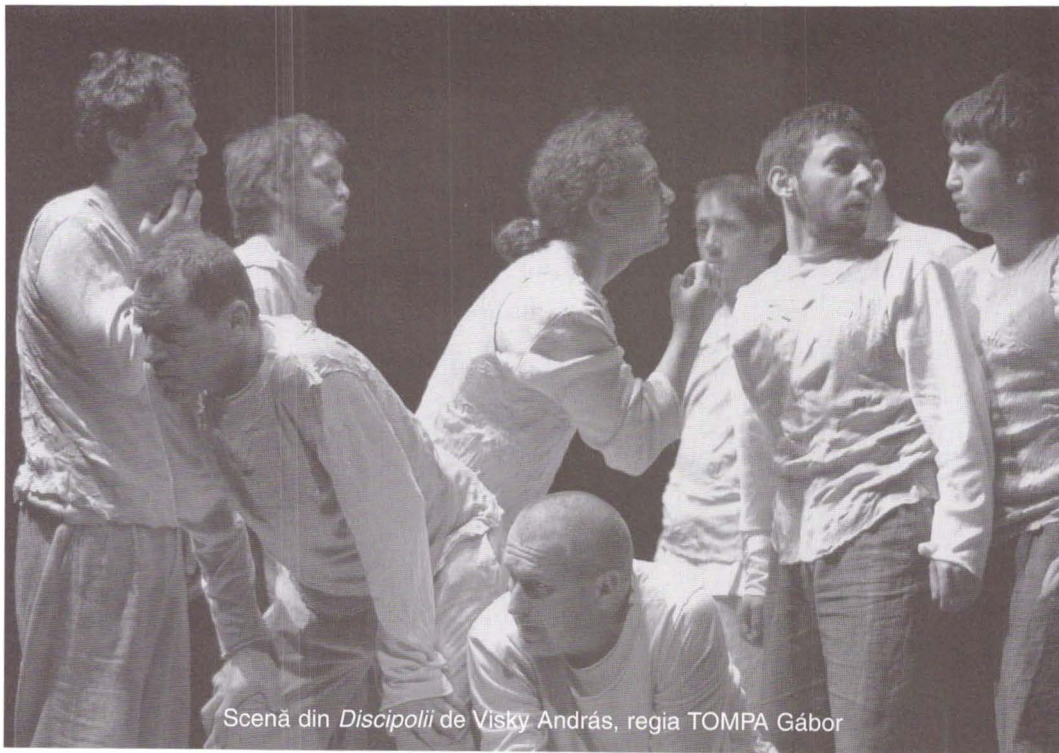
el o conferință puțin obișnuită, la noi, ca tip de abordare a domeniului și sper să intereseze: „Moartea copilului” și „uciderea de copil” – două motive la răscruce de secol. Arhitectul-scenograf Jean-Guy Lecat va veni din India pentru a susține o conferință, dar încă nu și-a ales tema, ezitând între Beckett, Artaud și Brook. El va avea întâlniri informale cu Ordinul Arhitecților și cu Uniunea Arhitecților, dar dorește să-i cunoască și pe tinerii creatori, să „simtă” orașul, să-l exploreze vizual. Intenția mea era, încă de anul trecut, ca să descoperim și noi spații și să le introducem într-un circuit fie doar și festivalier, dar orice construcție de acest tip are nevoie de foarte mult timp. Totul e să începi cumva. Stând de vorbă cu directorii Festivalului de la Avignon, am înțeles că ei au făcut invers: și-au provocat creatorii să umble, să caute, să descopere spații; dacă spectacolul creat într-un astfel de loc devine important, cu miză, atunci și spațiul respectiv intră într-un circuit. Cum s-a întâmplat, de exemplu, cu *Mahabharata* lui Brook și cu *Cariera* de la Boulbon, aflată la cincisprezece kilometri de Avignon. Noi am reușit, de pildă, începând de anul trecut, să consacram Teatrul ACT întâlnirilor, conferințelor și lansărilor de carte. Acum rezervăm Sala Studio de la „Nottara” pentru *one man și woman show-uri*, care, chiar dacă nu sunt multe, sunt importante, și poate și aici e o provocare pentru artiștii noștri, o invitație de a gândi spectacole de tipul acesta. Totodată, introducem în circuitul festivalier Sala Atelier de la Național, pentru modulul de dans. Ce am vrut eu, de fapt, prin aceste module și prin deschiderea granițelor? Să arăt concret că suntem împreună, spiritual, dar și teatral, cultural, pentru că împreună creăm lumea teatrului, care e formată din toate aceste elemente: dans, scenografie, text și dezbateri... într-un cuvânt, dialog.

A.D.: *Anul trecut, ați provocat destule rumori, invitând sub umbrela Festivalului și premiere ale stagiunii în curs. Vă mai asumați acest risc?*

M.C.: Vreau să precizez, încă o dată, care sunt palierele care formează structura Festivalului: spectacole selecționate – care aparțin stagiunii trecute –, spectacole invitate și spectacole a căror premieră oficială o găzduiește Festivalul Național de Teatru. Nu văd care este riscul, unde anume s-ar găsi el, dar, dacă există totuși, mi-l asum, așa cum îmi asum tot Festivalul.

A.D.: *La nivelul organizării, există parteneri noi sau, dimpotrivă, retrageri notabile?*

M.C.: De retras nu s-a retras nimeni, s-au adăugat, însă, câteva uniuni de creație, Centrul Național al Dansului, artiști devotați și entuziaști, sponsori minunați, oameni de afaceri care ne-au făcut să gândim relaxat anumite nuanțe. Am colaborat, din nou, foarte bine, mult mai profund, într-un respect reciproc, cu Ministerul Culturii și Cultelor, prin Ioan Onisei, care ne-a sprijinit tot timpul, împreună cu echipa lui. Vă rog să mă credeți că este vital acest lucru! Am comunicat foarte bine cu Primăria Capitalei și cu ArCuB, care s-au implicat total, ne-am apropiat mult față de anul trecut, am învățat să ne cunoaștem, să ne respectăm ideile și idealurile, elanul și limitele, am înțeles că nu putem unii fără ceilalți. Munca noastră, a echipei mele a început iute după încheierea ediției de anul trecut, după mijlocul lunii decembrie. Izolarea în care trăim din punct de vedere cultural nu cred că ajută nimănui și, așa cum securiștii și comuniștii continuă să fie – pentru că oricum, n-au altă șansă – solidari, nu văd de ce n-am înțelege și noi, în sfârșit, că asta e o șansă să fim umăr la umăr, măcar o dată pe an. Cât despre *staff* – unde există niște renunțări din partea mea – există și un mare câștig, Ozana Oancea, mai mult decât asistenta mea, omul care a ținut în mână toate contactele cu trupele străine care vin, cu invitații, le-a structurat programul, a stabilit contactele pentru anul viitor, mă rog, multe, multe; iar la departamentul de presă, Oana Răsuceanu, o tânără formidabilă, cu experiență și

Scenă din *Discipolii* de Visky András, regia TOMPA Gábor

Aventurile lui Habarnam de Nikolai Nosov, regia Alexandru DABIJA

devotament. *Staff*-ul meu este același în mare parte, pentru că a muncit exemplar: discret, modest, calm și foarte profesionist, occidental. Ediția de anul trecut, datorită calității umane și profesionale a celor din echipa mea, a fost o mare lecție de viață și de teatru. Pentru mine. Nu sunt atât de mulți oameni precum am avea nevoie, am tot căutat, ajutată de Oana Borș și Marinela Țepuș, „mâini drepte“, minți deschise, colaboratori extrem de onești și dăruți, dar nu am găsit mare lucru. Este o muncă imensă, practic, care nu se termină de la o ediție la alta, o muncă istovitoare, extrem de solicitantă. Anvergura din anul 2006, dacă am reușit lucrul acesta, se datorează în primul rând susținerii necondiționate și entuziaste a Aurei Corbeanu, directorul executiv, un om pe care îl știu de foarte mult timp, dar pe care îl descopăr cu mare bucurie de ceva vreme într-o evoluție interioară și spirituală reală. Mi-e foarte greu să condensez aici, în câteva cuvinte, ce înseamnă pentru mine acest om, acest profesionist care m-a însoțit și m-a ocrotit, care a materializat, superb, visele mele. Cu o mare delicatete, tandrețe și respect. Datorită ei, prietenilor mei, datorită calității lui Ioan Onisei și a echipei mele, a colaboratorilor există tot ce este consistent și bun în Festival. Fără ei...

A.D.: *Are Festivalul, în acest moment, vreo șansă de instituționalizare?*

M.C.: Nu știu ce se va întâmpla. Știu doar că timp de trei ani trebuie să muncesc nebunește. Asta am înțeles de la început. Totuși, mi se pare impresionant că, într-un timp scurt, multe dintre visele mele au devenit realitate. Uneori, când mă uit în urmă, nici nu-mi vine să cred și asta îmi dă o speranță că nu-i chiar totul pierdut, că mai există calitate umană.

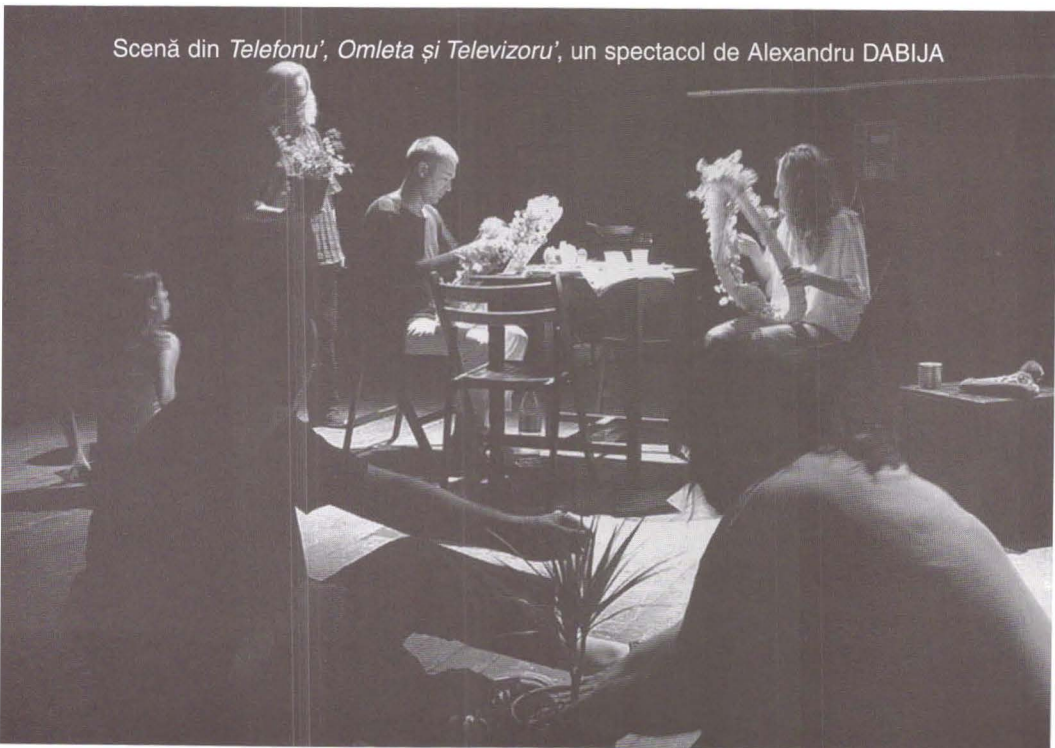
A.D.: *Și capacitate de mobilizare pe termen scurt.*

M.C.: În cazul nostru, a fost și pe termen lung, pentru că deși Festivalul nu e instituționalizat, noi am început să lucrăm încă de la mijlocul lui decembrie, unii, și alții, din ianuarie. Eu am plecat pe urmele regizorilor de pe lista mea... Sigur că am fost și în alte locuri, răspunzând invitației unor directori de teatre, chiar dacă știam că nu voi avea ce... Mergând acolo, le-am explicat care e conceptul Festivalului, care e miza lui, iar oamenii au înțeles, dar s-au bucurat că m-am dus, s-au legat afinități. De pildă, la Arad, la Timișoara, unde am găsit lucruri foarte dinamizate și interesante... Am refăcut dialogul cu Oradea, care fusese întrerupt în mod nepolitic de ei, am fost la Constanța, unde am văzut ce vrea să facă Beatrice Rancea cu oameni tineri și pasionați. Din păcate, Moldova lipsește. Nimeni nu mi-a dat un telefon, niciodată, m-am interesat doar pe căile mele... dar poate că revin acum în circuit și Piatra Neamț, și Iașiul. Marele meu regret, pentru că e absent de pe listă, e că nu am avut nici un semnal din partea lui Bocsárdi László. În rest, lista a rămas aproape aceeași. Cel mai tare m-a bucurat, anul trecut, faptul că regizorii, pe care-i găzduim pe toată perioada Festivalului, și-au văzut unii altora spectacolele, au putut discuta în Clubul Festivalului, pus cu o mare generozitate la dispoziție de „Cafeneaua actorilor“. Nu voi osteni să le mulțumesc pentru deschiderea și căldura pe care au avut-o. Au făcut ceva nemaipomenit pentru lumea teatrului, zile și nopți. Erau toți acolo: și Dabija, și Măniuțiu, și Bocsárdi, și Tompa. În sfârșit, artiștii din Festival au un loc în care să se strângă și să-și depășească neputințele și orgoliile, stând de vorbă. Asta a fost o imagine atât de puternică, imagine care m-a urmărit, într-un an, la Sibiu (nu în timpul Festivalului, ci cu altă ocazie): se aflau acolo, la aceeași masă, Purcărete, Tompa, Măniuțiu, Dabija, Biță Banu, încât mi-am zis: „Aș da orice în viață să pot reface această imagine și-n altă parte“. Dumnezeu m-a ajutat. Au fost din nou cu toții la aceeași masă. Cu asta rămânem.

Andreea DUMITRU

Scenă din *MaMaMagritte*, un spectacol de Horațiu MIHAIU

Scenă din *Telefonu', Omleta și Televizoru'*, un spectacol de Alexandru DABIJA